Nr 12 **Szczecin 20 października 1947 r.** **Rok III**

SZCZECIŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

TREŚĆ:

Dział urzędowy.

Dział nieurzędowy.

Poz. 99.

ZARZĄDZENIE WOJEWODY SZCZECIŃSKIEGO

z dnia 5 września 1947 r. L. dz. 855/O. Org. w sprawie skasowania w Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim Wydziału Motoryzacji i włączenia jego zakresu działania do zakresu działania Wydziału Komunikacyjnego w Urzędzie Wojewódzkim Szczecińskim.

Na podstawie art. 36 ust. 2 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19. I. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80 poz 555) oraz zgodnie z zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 14 sierpnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych zarządzam co następuje:

§ 1

Utworzony zarządzeniem moim z dnia 16. I. 1947 L. dz. 90/O Org. ogłoszonym w Nr 3 Szczecińskiego Dziennika Wojewódzkiego pod poz. 18 wydział motoryzacji kasuje się, a zakres jego działania włącza się w całości do zakresu działania Wydziału Komunikacyjnego.

§ 2

Szczegóły dotyczące organizacji wydziału komunikacyjnego uwzględniające dokonane połączenie z wydziałem motoryzacji określone zostaną w osobnym zarządzeniu.

§ 3

Dotychczasowy naczelnik wydziału motoryzacji przekaże, a naczelnik wydziału komunikacyjnego przejmie protokólarnie wszystkie agendy wydziału motoryzacji wraz z aktami i urządzeniem biurowym.

§ 4

Cały personel dotychczasowego wydziału motoryzacji jak również i personel rejonowych referatów motoryzacji zostaje podporządkowany naczelnikowi wydziału komunikacyjnego.

§ 5

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast.

Wojewoda Szczeciński
(—) L. Borkowicz

— o —

Poz. 100

Szczecin, dnia 20. 9. 1947 r.

Urząd Wojewódzki Szczeciński
Wydział ogólny
L. dz. 335/O. Org./47

Do
Ob. Starostów Powiatowych
Województwa Szczecińskiego.

I. Zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 19. 8. rb. Nr I-20/14/47 wydanym w porozumieniu z Ministerstwami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, oraz zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 4. 9. rb. Nr I-20/47 zostają utworzone na terenie województwa szczecińskiego z ważnością od 1 września rb. zamiast dotychczasowych referatów motoryzacji, referaty samochodowe w Starostwach Powiatowych w Szczecinie, Koszalinie i Szczecinku.

Zasięg terytorialny poszczególnych referatów samochodowych rozciąga się:

1) w Szczecinie na powiaty: szczeciński, woliński, kamieński, nowogardzki, stargardzki, gryfiński, chojeński, myśliborski, pyrzycki;

2) w Koszalinie na powiaty: koszaliński, słupski, sławieński, bytowski, miastecki, białogardzki, kołobrzeski i gryficki;

3) w Szczecinku na powiaty: szczecinecki, choszczeński, wałecki, złotowski, człuchowski, drawski i łobeski.

II. Szczegółowy podział czynności referatu samochodowego załącza się.

Kierownik referatu samochodowego podlega pod względem osobowym staroście powiatowemu, w którym referat zostaje utworzony, pod względem zaś służbowym (rzeczowym) właściwym terytorialnie starostom powiatowym.

Dla każdego referatu samochodowego Ministerstwo Komunikacji przyznało ze swego budżetu po jednym etacie osobowym w VII ew. VIII gr. up. ilość zaś etatów z budżetu Ministerstwa Ziem Odzyskanych zostanie ustalona w terminie późniejszym.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki zarządza przejęcie:

1) przez referat samochodowy w Szczecinie wszystkich akt od rejonowego referatu motoryzacji w Myśliborzu, dotyczących spraw powiatu chojeńskiego, myśliborskiego i pyrzyckiego; ponadto referat samochodowy w Szczecinie przejmie od rejonowego referatu motoryzacji w Myśliborzu sprzęt jak maszyny do pisania, maszyny do liczenia itp. oraz ewent. sprzęt motoryzacyjny, o ile taki znajduje się w posiadaniu wymienionego referatu.

2) przez referat samochodowy w Koszalinie wszystkich akt od rejonowego referatu motoryzacji w Słupsku, dotyczących powiatów: słupskiego, sławieńskiego, i bytowskiego, oraz od rejonowego referatu motoryzacji w Szczecinku akt dotyczących powiatu miasteckiego ponadto referat samochodowy w Koszalinie przejmie od rejonowego referatu motoryzacji w Słupsku sprzęt jak maszyny do pisania, liczenia itp. oraz motoryzacyjny, jeśli taki znajduje się w posiadaniu rejonowego referatu motoryzacji w Słupsku.

3) przez referat samochodowy w Szczecinku wszystkich akt od rejonowego referatu motoryzacji w Myśliborzu, dotyczących powiatu choszczeńskiego, od rejonowego referatu motoryzacji w Koszalinie wszystkich akt dotyczących powiatu łobeskiego, od rejonowego referatu w Wałczu wszystkich akt dotyczących powiatów: wałeckiego, złotowskiego, drawskiego oraz sprzęt jak maszyny do pisania, liczenia itp. wraz z ew. posiadanym sprzętem motoryzacyjnym. Referat samochodowy w Koszalinie przejmie agendy od rejonowego referatu motoryzacji w Słupsku w ciągu 5 dni natomiast wszystkie inne referaty samochodowe najpóźniej do końca października rb.

Przejęcie akt i sprzętu winno być dokonane na podstawie spisanego protokółu zdawczo - odbiorczego uwzględniającego wykaz spraw niezałatwionych.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia należy Urząd Wojewódzki powiadomić.

Za Wojewodę
(—) Dr PUT Stanisław
Naczelnik Wydziału Ogólnego

SZCZEGÓŁOWY PODZIAŁ CZYNNOŚCI

referatu samochodowego w Starostwie Powiatowym

I. Sprawy ruchu drogowego ogólnego.

a) nadzór nad ruchem drogowym — pojazdów mechanicznych, rowerów, pojazdów konnych i pieszych;

b) współpraca z władzami drogowymi w przedmiocie znaków drogowych, zabezpieczenia odcinków dróg publicznych niebezpiecznych dla ruchu, wyznaczenie miejsc postojów pojazdów, miejsc handlu ulicznego, targowisk, miejsc dla stacyj benzynowych publicznych, parkingów, wysepek ochronnych dla publiczności e. t. c.

c) współpraca z organami bezpieczeństwa i porządku publicznego w sprawach kontroli nad ruchem drogowym, instruowanie fachowe członków M. O., pomoc w dochodzeniach w razie katastrof drogowych, nadzór nad regulacją ruchu, opracowywanie zasad porządku ruchu w razie uroczystości masowych.

II. Sprawy ruchu samachodowego. — Pojazdy mechaniczne;

a) nadzór nad przyjmowaniem zgłoszeń pojazdów mechanicznych i wydawaniem potwierdzeń zgłoszeń;

b) nadzór nad ewidencją zgłoszonych pojazdów mechanicznych i związanych z tym czynności;

c) nadzór nad prowadzeniem ewidencji zarejestrowanych pojazdów mechanicznych dla celów wojskowych (Mob.);

d) udział w przeglądach wojskowych pojazdów mechanicznych i komisjach poborowych;

e) wykonywanie specjalnych czynności rejestracyjnych pojazdów mechanicznych (na podstawie upoważnień Wojewody);

f) Wycofywanie z ruchu pojazdów mechanicznych na podstawie decyzji Urzędów Wojewódzkich lub w wyniku kontroli technicznej pojazdów mechanicznych;

g) wydawanie czasowych zaświadczeń i numerów próbnych (z upoważnienia Wojewody).

Kierowcy.

h) wydawanie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych (zbieranie informacji o kandydatach, wystawianie dokumentów, pozwoleń);

i) odebieranie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych i przesyłanie odwołań do urzędów wojewódzkich;

j) nadzór nad rejestracją pozwoleń wydanych (prawa jazdy).

Pociągi drogowe.

k) wydawanie pozwoleń na kursowanie pociągów drogowych.

III. Sprawy ruchu rowerowego.

a) nadzór nad rejestracją rowerów, wykonywaną przez zarządy gmin (dostarczanie tabliczek rowerowych, zarejestrowanych rowerów na terenie powiatu);

IV. Sprawy przewozów zarobkowych pojazdami mechanicznymi.

a) przyjmowanie zgłoszeń i wydawanie potwierdzeń zgłoszenia na przewozy wymagające koncesji;

b) nadzór nad wykonywaniem przewozów koncesjonowanych;

c) kontrola przedsiębiorstw przewozowych, mających siedzibę na obszarze powiatu;

d) opracowywanie potrzeb komunikacyjnych powiatu w zakresie przewozów samochodowych;

e) opiniowanie podań osób, ubiegających się o koncesje na przewozy zarobkowe;

f) wyznaczanie miejsc postoju w regularnym ruchu samochodowym;

g) zbieranie i opracowywanie sprawozdań z ruchu zarobkowego (koncesjonowanego);

h) współpraca ze stacjami P. K. S. i kontrola ich w zakresie zleconym.

V. Sprawy gospodarki technicznej.

a) ewidencja garaży, warsztatów samochodowych, stacji obsługi, stacji benzynowych, oraz warsztatów naprawczych samochodowych;

b) opiniowanie podań osób ubiegających się o koncesje na prowadzenie warsztatu samochodowego;

c) przyjmowanie zgłoszeń i wydawanie potwierdzeń zgłoszenia na warsztaty samochodowe, pracujące na zaspokojenie potrzeb własnych.

VI. Sprawy z zakresu świadczeń rzeczowych.

a) Współpraca w przedmiocie wykonywania przepisów o świadczeniach rzeczowych w czasie pokoju, (prowadzenie wykazu pojazdów mechanicznych nadających się do wykonywania świadczeń rzeczowych).

VII. Sprawy z zakresu administracji i gospodarki motoryzacyjnej zlecone przez wojewódzkie władze administracji ogólnej.

— o —

Poz. 101

Szczecin, dnia 29. 8. 1947 r.

Wojewoda Szczeciński
L. dz. Sam. KD/2852/47.

Komisja dyscyplinarna dla prac. sam. i niektórych innych grup funkc. publ.

OKÓLNIK NR 28

Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 24. I. 1928 roku o odpowiedzialności dyscyplinarnej funkcjonariuszów publicznych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, nie podlegającym przepisom dyscyplinarnym, wydanym dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 206) zostało rozciągnięte na teren Ziem Odzyskanych art. 4 Dekretu z dnia 13. 9. 1945 r. (Dz. Ust. Nr 51, poz. 295).

Zgodnie więc z przepisami powyższego rozporządzenia powołałem Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych jako kolegialną władzę dyscyplinarną I instancji.

Przy uwzględnieniu przepisów rozp. M. A. P. z dn. 15. 3. 1945 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko członkom organów wykonawczych samorządu terytorialnego, powiatowego oraz gmin wiejskich i miejskich (Dz. Ust. Nr 10 poz. 52) § 20 rozp. Min. Spraw. Wewn. z dnia 22. 7. 1929 r. (Dz. Ust. Nr 60, poz. 469) i ustawodawstwa samorządowego, wydanego po 24. 2. 1928 r. — Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej podlegają: członkowie wydziału wojewódzkiego, płatni urzędnicy wojewódzkich i powiatowych związków komunalnych, gmin miejskich i wiejskich oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związ ków; płatni funkcjonariusze związków międzykomunalnych oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związków — o ile statuty tych związków nie stanowią inaczej; kierownicy i urzędnicy Związków Samopomocy Chłopskiej, Izb Przemysłowo-Handlowych i Rzemieślniczych — o ile przepisy szczególne nie postanawiają odmiennie.

Przedmiotowym przepisom postępowania dyscyplinarnego podlegają w. w. funkcjonariusze zaangażowani do pracy na czas nieokreślony i zajmujący stanowiska przewidziane statutem etatów stanowisk służbowych.

Odpowiedzialność służbową (dyscyplinarną) — podług przepisów na wstępie wymienionego rozp. Prezydenta R. P. — ponosi funkcjonariusz, który dopuszcza się przestępstwa służbowego przez to, że:

a) narusza obowiązki wynikające ze sprawowania przezeń urzędu, albo

b) przez swoje zachowanie się w urzędzie lub poza urzędem okazuje się niegodnym szacunku, poważania i zaufania, jakie wymaga jego zawód.

Takie *przestępstwo* służbowe, które powoduje obrazę interesu publicznego lub naraża dobro publiczne na szkodę, jest *występkiem* służobowym.

Każde przestępstwo służbowe nie posiadające wyżej podanych znamion występku służbowego, jest *wykroczeniem* służbowym.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych lub ich powtarzanie się, jak również *wykroczenie* wśród okoliczności szczególnie obciążających, uważa się za *występek* służbowy.

Klasyfikacja więc przestępstw służbowych na *występki i wykroczenia* jest dosyć wyraźna i każde z nich podlega odrębnemu postępowaniu, a mianowicie:

1) Wykroczenia — porządkowemu postępowaniu dyscyplinarnemu.

2) Występki — formalnemu postępowaniu dyscyplinarnemu.

W wypadku więc, gdy władze służbowe względnie władza nadzorcza poweźmie wiadomość o faktach wskazujących na popełnienie przestępstwa (występek lub wykroczenie) przez funkcjonariusza, przeprowadza lub zarządza stosownie do potrzeby dochodzenia w celu wstępnego wyjaśnienia sprawy. Zależnie od wyniku

dochodzeń wstępnych, następuje zaniechanie dalszych dochodzeń, albo załatwianie sprawy w drodze porządkowego postępowania dyscyplinarnego lub skierowanie sprawy na drogę formalnego postępowania dyscyplinarnego (występki).

Porządkowe postępowanie dyscyplinarne omawiają art. 14—18. Prawo nakładania w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym porządkowych kar dyscyplinarnych:

1. upomnienia.
2. nagany.
3. skrócenia lub odmowy urlopu wypoczynkowego i
4. grzywny do wysokości 40 zł.

służy przełożonemu w stosunku do podległych mu funkcjonariuszów.

Porządkowe orzeczenie dyscyplinarne może być wydane tylko na piśmie.

Pzeciw nałożeniu w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym kary upomnienia nie służy odwołanie, natomiast od orzeczeń w tym postępowaniu pozostałych kar porządkowych można wnieść odwołanie do bezpośredniej władzy nadzorczej w terminie dni 14-tu od doręczenia odnośnego orzeczenia.

Przy stosowaniu kar pieniężnych należy mieć na uwadze 10 krotną podwyżkę, wprowadzoną dekretem z dnia 16. 11. 1945 r. (D. Ust. Nr. 56 poz. 312), a przy wymierzaniu kar w ogóle należy mieć na względzie z jednej strony większą lub mniejszą doniosłość przestępstwa służbowego, stopień winy oraz całe dotychczasowe zachowanie się obwinionego, z drugiej strony możliwość zastosowania tych kar w konkretnym wypadku ze względu na samą istotę funkcyj urzędowych, spełnianych przez obwinionego.

W dochodzeniach wstępnych i porządkowym postę powaniu dyscyplinarnym wszelkie wezwania, zawiadomienia i doręczenia dokonane w myśl w. w. rozp. Prez. R. P. z dnia 24. 2. 1928 r., są ważne i rozpoczynają bieg terminów, jeżeli zostaną doręczone w sposób określony przepisami o postępowaniu administracyjnym (Rozp. Prez. R. P. z dnia 22. 3. 1928 r. (Dz Ust. Nr 36, poz. 341). W braku odmiennych postanowień w. w. rozp. Prez. R. P. z dnia 24. 2. 1928 r. należy w postępowaniu dyscyplinarnym stosować posiłkowo odpowiednie przepisy, obowiązujące w postępowaniu sądowo-karnym (art. 61).

Do odpowiedzialności dyscyplinarnej w porządkowym lub formalnym postępowaniu pociąga się funkcjonariusza niezależnie od odpowiedzialności sądowej, karnej i cywilnej. Szczegółowo omawiają ten przedmiot art. 5, 6 i 7.

W wypadku wątpliwości co do kwalifikacji przestępstwa służbowego na *wykroczenie,* które podlega porządkowemu postępowaniu dyscyplinarnemu (przez przełożonego) czy *występek,* który podlega formalnemu postępowaniu dyscyplinarnemu (woj. kom. dyscypl.) — należy zwracać się o decyzję do władzy nadzorczej.

Formalne postępowanie dyscyplinarne wdraża wojewoda (we wszystkich wypadkach niezastrzeżonych na czelnym władzom państwowym) na wniosek władzy przełożonej funkcjonariusza zw. sam. teryt., zgłoszony za pośrednictwem władzy nadzorczej w drodze służbowej; odnośnie innych grup funkc. publ. — na wniosek właściwej władzy służbowej obwinionego.

Wnioski o wdrożenie formalnego postępowania dyscyplinarnego muszą być poparte aktami dochodzeń wstępnych z protokółem — o ile to jest możliwe — przesłuchania obwinionego wzgl. jego pisemnego oświadczenia się (art. 13).

Jednocześnie zwracam uwagę na postanowienia art. 43, które mówią że koszta postępowania ponosi związek publiczno-prawny jeżeli w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusza zupełnie uniewinniono lub nałożono nań porządkową karę dyscyplinarną. Dlatego też należy bardzo wnikliwie analizować przestępstwo służbowe funkcjonariusza i być ostrożnym w przekazywaniu spraw do formalnego postępowania dyscyplinarnego; kwalifikację przestępstwa należałoby raczej interpretować na korzyść winnego, — co jednocześnie nie może osłabić skutków zwalczania zła, z wykluczeniem dowolności decyzji przełożonego w sprawach wyraźnego występku służbowego.

Wszelkie wpływy z tytułu grzywien i zwrotu kosztów postępowania wpływają do kasy wojew. zw. sam. A zatym i grzywny z kar porządkowych, nakładanych przez przełożonych w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym, należy wpłacać na rachunek wejew. zw. sam. do Polskiego Banku Narodowego w Szczecinie, zaznaczając tytuł wpłaty.

Przełożeni, którym przysługuje prawo karania w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym winni dokładnie zapoznać się z przedmiotowym rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 24. 2. 1928 r. (Dz. Ust. Nr 24, poz. 206) i ściśle przestrzegać jego postanowień i wytycznych niniejszego okólnika.

Dla ułatwienia tego zadania, jak i dla umożliwienia zapoznania się z tym prawem funkcjonariuszów, podlegających postępowaniu dyscyplinarnemu, rozporządzenie w. w. ukaże się w przedruku w najbliższym numerze „Szczecińskiego Dziennika Wojewódzkiego". Koszt przedruku pokryje Urząd Wojewódzki (Wydz. Sam.) w globalnej kwocie z sum subwencjonujących związki sam. teryt.

Na najbliższych odprawach wójtów i sekretarzy po ukazaniu się Dziennika Wojewódzkiego z przedrukiem rozp. Prez., Ob. Ob. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych omówią bliżej treść tego okólnika oraz formalną stronę wdrażania i przeprowadzania postępowania dyscyplinarnego.

W końcu podaję, że Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna urzęduje przy Wydziale Samorządowym podległego mi Urzędu Wojewódzkiego.

Wojewoda
(—) Leonard Borkowicz

— o —

Poz. 102

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 lutego 1928 r.

o odpowiedzialności dyscyplinarnej funkcjonariuszów publicznych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, nie podlegających przepisom dyscyplinarnym wydanym dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. Ust. R. P. Nr 24, poz. 206)

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji w brzmieniu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. zmieniającej i uzupełniającej Konstytucję Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 442), postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne o przestępstwach służbowych i ich karaniu.

Art. 1. Rozporządzeniu niniejszemu podlegają na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego wszystkie osoby, które pod względem odpowiedzialności służbowej uważane są w myśl dotychczasowych przepisów za funkcjonariuszów publicznych, a w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia nie podlegają przepisom dyscyplinarnym, wydanym dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej.

W szczególności podlegają rozporządzeniu niniejszemu członkowie wydziałów wojewódzkich, pochodzący z wyboru członkowie organów kolegialnych współdziałających w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej, deputowani powiatowi i wybrani członkowie wydziałów powiatowych, członkowie magistratów tudzież burmistrze i ławnicy miast o ustroju burmistrzowskim, członkowie kolegialnych zarządów tudzież naczelnicy i ławnicy gmin wiejskich, wójtowie i przełożeni obszarów dworskich, jako też ewentualni zastępcy wyżej wspomnianych osób, następnie płatni urzędnicy wojewódzkich i powiatowych związków komunalnych, gmin miejskich i wiejskich oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związków i gmin, etatowi urzędnicy ubezpieczalni krajowej i publicznych zakładów ogniowych, płatni urzędnicy wójtostw, przewodniczący i członkowie wydziałów związków celowych międzykomunalnych nie będący funkcjonariuszami państwowymi, tudzież płatni funkcjonariusze tych związków oraz zakładów i przedsiębiorstw tych związków, kierownicy i urzędnicy (funkcjonariusze) izb rolniczych, handlowych i rzemieślniczych, oraz Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego.

Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie także do urzędników w rozumieniu powyższym przeniesionych w stan rozporządzalności, stan nieczynny lub stan spoczynku.

Nie podlegają rozporządzeniu niniejszemu pracownicy państwowych kolei żelaznych.

Art. 2. Odpowiedzialność służbową (dyscyplinarną) podług przepisów rozporządzenia niniejszego ponosi funkcjonariusz, który dopuszcza się przestępstwa służbowego przez to, że:

a) narusza obowiązki, wynikające ze sprawowania przezeń urzędu, albo

b) przez swoje zachowanie się w urzędzie lub poza urzędem okazuje się niegodnym szacunku, poważania i zaufania, jakiego wymaga jego zawód.

Art. 3. Takie przestępstwo służbowe (art. 2), które powoduje obrazę interesu publicznego lub naraża dobro publiczne na szkodę, jest występkiem służbowym.

Każde przestępstwo służbowe (art. 2) nie posiadające wyżej podanych znamion występku służbowego, jest wykroczeniem służbowym.

Zbieg kilku wykroczeń służbowych lub ich powtarzanie się, jak również wykroczenie wśród okoliczności szczególnie obciążających uważa się za występek służbowy.

Art. 4. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej pociąga się funkcjonariusza niezależnie od odpowiedzialności sądowej, karnej i cywilnej — w drodze postanowienia dyscyplinarnego, za występki służbowe w drodze formalnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 5. Postępowanie dyscyplinarne, porządkowe lub formalne, z powodu naruszenia obowiązków służbowych, które posiada znamiona czynu karygodnego, ściganego ustawami karnymi, może się toczyć równocześnie z karnym postępowaniem sądowym w tej sprawie: może być jednak zawieszone aż do ostatecznego zakończenia karnego postępowania sądowego.

Art. 6. Jeśli właściwy sąd karny wyda wyrok uniewinniający lub wyrok skazujący, nie pociągający za sobą z ustawy utraty urzędu, wówczas postępowanie dyscyplinarne z powodu faktów, które były rozpatrywane w postępowaniu sądowym, może się tylko o tyle toczyć, o ile fakty te stanowią same przez się przestępstwo służbowe.

Art. 7. Jeśli właściwy sąd karny orzekł karę ciężkiego więzienia, utratę honorowych praw obywatelskich, niezdolność do piastowania publicznych urzędów, lub dopuszczalność oddania pod nadzór policyjny, natenczas następuje wydalenie ze służby bez potrzeby wydawania o tym osobnego orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 8. W porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się tylko porządkowe kary dyscyplinarne.

Art. 9. Porządkowymi karami dyscyplinarnymi są:

1. upomnienie,
2. nagana,
3. skrócenie lub odmowa urlopu wypoczynkowego,
4. grzywna do wysokości 300,— zł.

Art. 10. W formalnym postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się formalne kary dyscyplinarne i porządkowe kary dyscyplinarne.

Art. 11. Formalnymi karami dyscyplinarnymi, które mogą być nałożone tylko w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym są:

1. odliczenie lat służby od roku do trzech, co ma odpowiedni wpływ na zakres uprawnień funkcjonariusza, zależnych od długości czasu służby;
2. obniżenie stopnia służbowego o jeden lub dwa z zawieszeniem możności awansu na przeciąg jednego roku do lat trzech względnie odpowiednie umniejszenie poborów z zawieszeniem możności ich zwiększenia się na przeciąg jednego roku do lat trzech;
3. przeniesienie w stały stan spoczynku z obniżonym najwyżej do 50 % zaopatrzeniem emerytalnym, względnie odprawą;
4. wydalenie ze służby połączone z utratą wszystkich praw z piastowaniem urzędu i wogóle ze stosunkiem służbowym związanych, w szczególności także prawa do emerytury.

Jeżeli zachodzą okoliczności na szczególne uwzględnienie zasługujące, wówczas właściwa władza dyscyplinarna może w swoim orzeczeniu o wydaleniu ze służby przyznać równocześnie członkom rodziny wydalonego odpowiedni stały zasiłek na utrzymanie, który jednak nie może przewyższać ich normalnego zaopatrzenia wdowiego lub sierocego. Zasiłek taki przyznać można albo już z chwilą wstrzymania wypłaty uposażenia funkcjonariusza wydalonego, albo od chwili jego śmierci.

Do powyższego zasiłku mają zastosowanie odnośne przepisy o utracie prawa do zaopatrzenia wdowiego i sierocego.

Art. 12. Przy wymierzaniu kar wymienionych w art. 9 i 11 należy mić na względzie z jednej strony większą lub mniejszą doniosłość przestępstwa służbowego, stopień winy oraz całe dotychczasowe zachowanie się obwinionego, z drugiej strony możliwość zastosowania tych kar w konkretnym przypadku ze względu na samą istotę funkcyj urzędowych, spełnianych przez obwinionego.

Rozdział II.

Dochodzenia wstępne.

Art. 13. Władza służbowa względnie władza nadzorcza, w przypadku powzięcia wiadomości o faktach wskazujących na popełnienie przestępstwa służbowego przez funkcjonariusza, przeprowadza lub zarządza stosownie do potrzeby dochodzenia w celu wstępnego wyjaśnienia sprawy.

Władza powyższa obowiązana jest, o ile jest możliwe, przesłuchać protokólarnie obwinionego co do tych faktów lub zażądać odeń pisemnego oświadczenia się, zakreślając mu do złożenia tego oświadczenia termin najwyżej ośmiodniowy.

Zależnie od wyniku powyższych dochodzeń wstępnych następuje zaniechanie dalszych dochodzeń, albo załatwienie sprawy w drodze postępowania dyscyplinarnego (porządkowego lub formalnego).

Rozdział III.

Porządkowe postępowanie dyscyplinarne.

Art. 14. O ile w odniesieniu do faktów, które były przedmiotem dochodzeń wstępnych (art. 13), stwierdzono znamiona wykroczenia służbowego (art. 3 ust. 2) następuje wydanie orzeczenia w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym.

Art. 15. Prawo nakładania w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym porządkowych kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 9 p. 1—3, służy każdemu przełożonemu, w stosunku do podległych mu funkcjonariuszów, keżdemu przewodniczącemu kolegialnego zarządu w stosunku do członków tego zarządu, każdemu przewodniczącemu organu kolegialnego współdziałającego w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej, w stosunku do pochodzących z wyboru członków tego organu, państwowej władzy administracji ogólnej w stosunku do wójtów i ich zastępców oraz przełożonych obszarów dworskich i ich zastępców, a także państwowej władzy nadzorczej w stosunku do wyżej wymienionych członków tudzież jednoosobowych organów zarządu związków prawa publicznego pozostających pod jej nadzorem.

Art. 16. Grzywny w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym nakładać mogą:

a) przewodniczący kolegialnych zarządów związków prawa publicznego w stosunku do członków tych zarządów oraz przewodniczący organów kolegialnych współdziałających w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej w stusunku do pochodzących z wyboru członków tych organów — do wysokości 20,— zł.;

b) kierownicy urzędów i kierownicy zakładów publicznych i przedsiębiorstw związków prawa publicznego o stosunku do podwładnych funkcjonariuszów — do wysokości 40,— zł.;

c) powiatowe władze nadzoru państwowego w stosunku do przewodniczących i członków zarządu tudzież w stosunku do jednoosobowych organów zarządu podlegającym ich nadzorowi związków prawa publicznego, jako też powiatowe władze ogólnej administracji państwowej w stosunku do wójtów i ich zastępców oraz przełożonych obszarów dworskich i ich zastępców — do wysokości 60,— zł.;

d) wojewódzkie władze nadzoru państwowego w stosunku do przewodniczących i członków zarządu oraz jednoosobowych organów zarządu pdlegających w I i II instancji ich nadzorowi związków prawa publicznego z wyjątkiem wojewńdzkich związków komunalnych, jako też wojewódzkie władze ogólnej administracji państwowej w stosunku do wójtów i ich zastępców — do wysokości 150,— zł.;

e) właściwy minister jako władza nadzoru państwowego ostatniej instancji w stosunku do przewodniczących i członków zarządu tudzież jednoosobowych organów zarządu podlegających w I, II i III instancji jego nadzorowi związków prawa publicznego, jako też Minister Spraw Wewnętrznych w stosunku do wójtów i ich zastępców oraz przełożonych obszarów dworskich i ich zastępców — do wysokości 300,— z.

Art. 17. Porządkowe orzeczenie dyscyplinarne może być wydane tylko na piśmie.

Art. 18. Przeciw nałożeniu w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym kary upomnienia (art. 9 p. 1) nie służy żaden środek prawny.

Przeciwko nałożeniu w porządkowym postępowaniu dyscyplinarnym innych porządkowych kar dyscyplinarnych (art. 9 p. 2, 3, 4), można wnieść odwołanie w ciągu dni 14 od doręczenia odnośnego orzeczenia.

Odwołanie służy:

1. przewodniczącym i członkom zarządu tudzież jednoosobowym organem zarządu związków prawa publicznego do państwowej władzy nadzorczej z tym, że orzeczenia władzy bezpośrednio wyższej od władzy, która nałożyła karę, tudzież orzeczenia właściwych ministrów są ostateczne.
2. członkom organów kolegialnych, współdziałających w wykonywaniu zadań ogólnej administracji państwowej tudzież wójtom i przełożonym obszarów dworskich oraz ich zastępcom — do wyższej władzy ogólnej administracji państwowej z tym, że orzeczenie władzy, która nałożyła karę, tudzież orzeczenia Ministra Spraw Wewnętrznych są ostateczne.
3. innym osobom, podlegającym rozporządzeniu niniejszemu do właściwego w przepisanym toku instancyj organu w obrębie związku prawa publicznego — o ileby zaś odwołanie takie w obrębie związku było niemożiwe z braku wyższej instancji — do bezpośredniej władzy nadzorczej, która rostrzyga ostatecznie.

Rozdział IV.

Formalne postępowanie dyscyplinarne.

Art. 19. Jeżeli w wyniku dochodzeń wstępnych (art. 13) w odniesieniu do faktów, które były ich przedmiotem, stwierdzono znamiona występku służbowego (art. 3 ust. 1 i 3), albo jeżeli w toku porządkowego postępowania dyscyplinarnego władza je przeprowadzająca uznała, że zachodzą znamiona występku służbowego, a nie tylko wykroczenia służbowego, należy skierować sprawę na drogę formalnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 20. Formalne postępowanie dyscyplinarne wdraża:

1. właściwy wojewoda we wszystkich przypadkach niezastrzeżonych naczelnym władzom państwowym.
2. właściwa naczelna władza państwowa, przeciwko członkom zarządu i funkcjonariuszom, których wy-

bór lub nominacja wymagają zatwierdzenia lub zgody tej władzy, z wyjątkiem burmistrzów miast o liczbie ludności poniżej 100.000 mieszkańców, tudzież przeciw przewodniczącemu, zastępcy przewodniczącego i członkom pomorskiego wydziału wojewódzkiego oraz zastępcy pomorskiego starosty krajowego.

Art. 21. Zarządzenie wdrożenia formalnego postępowania dyscyplinarnego wydają władze powyższe bez wniosku, o ile same są bezpośrednimi władzami służbowymi lub nadzorczymi, we wszystkich innych przypadkach wydają one zarządzenie powyższe na wniosek — a mianowicie:

a) co do przewodniczących i członków zarządu tudzież jednoosobowych organów zarządu związków prawa publicznego — na przedłożony w drodze służbowej wniosek bezpośredniej władzy nadzorczej związku;

b) co do funkcjonariuszów takich związków na wniosek ich władzy przełożonej, zgłoszony przez związek na ręce bezpośredniej władzy nadzorczej związku i ewentualnie przez tę władzę w drodze służbowej dalej przedłożony;

c) we wszystkich innych przypadkach na wniosek właściwej władzy służbowej obwinionego.

Wniosek o wdrożenie formalnego postępowania dyscyplinarnego powianien zawierać dokładne wskazanie faktów, w których dopatrzono się występku służbowego.

Art. 22. Do orzekania w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym powołane są:

1. wojewódzkie komisje dyscyplinarne dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych — przy wojewodach w Poznaniu i Toruniu, — jako kolegialne władze dyscyplinarne I instancji.
2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla funkcjonariuszów samorządowych i niektórych innych grup funkcjonariuszów publicznych — z siedzibą w Poznaniu jako kolegialna władza dyscyplinarna II i ostatniej instancji.

Orzeczeń komisyj dyscyplinarnych w sprawach dyscyplinarnych nie można zmienić ani uchylić zarządzeniami administracyjnymi.

Art. 23. Wojewódzkie komisje dyscyplinarne (art. 22 p. 1) składają się z przewodniczącego, czterech zastępców przewodniczącego dwudziestu czterech innych członków, oraz dwunastu zastępców tych ostatnich członków.

Przewodniczącego mianuje na okres lat trzech właściwy wojewoda w porozumieniu z prezesem właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego z pośród sędziów zawodowych tego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Czterech zastępców przewodniczącego mianuje na okres lat trzech właściwy wojewoda z pośród urzędników administracji państwowej posiadających ukończone studia prawnicze.

Dwunastu członków wojewódzkiej komicji dyscyplinarnej i sześciu zastępców tych członków mianuje na okres lat trzech właściwy wojewoda w połowie z pośród urzędników administracji państwowej, o ile możności z ukończonymi studiami prawniczymi, w połowie z pośród osób wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego; pozostałych dwunastu członków i sześciu zastępców tych członków wybiera na okres lat trzech właściwy wydział wojewódzki z pośród osób, wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego.

Art. 24. Wojewódzkie komisje dyscyplinarne obradują i orzekają jako kolegialne władze dyscyplinarne I instancji w kompletach złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków lub zastępców członków, z których jeden ma pochodzić z wyboru wydziału wojewódzkiego, a drugi z nominacji.

Art. 25. Komplety orzekające powinny być corocznie zgóry na okres całego roku ustalone z uwzględnieniem rodzajów oraz działów administracji samorządowej. W kompletach tych mogą być w ciągu powyższych okresów rocznych dokonywane zmiany, konieczne ze względu na potrzebę dostosowania składu do stanowiska służbowego obwinionego.

Uchwały wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej zapadają większością głosów członków orzekającego kompletu.

Członków orzekającego kompletu oraz rzecznika dyscyplinarnego można od udziału w sprawie wyłączyć w przypadkach i na zasadach przewidzianych w ustawie postępowania karnego przy wyłączeniu i nieprzyjęciu osób sądowych. Można także wyłączyć tych członków kompletu, którzy pozostają do obwinionego w stosunku przełożonego lub podwładnego. Ponadto obwiniony ma prawo w każdym przypadku wyłączyć jednego członka kompletu bez podania powodów.

Prośba obwinionego o wyłączenie członka orzekającego kompletu lub rzecznika dyscyplinarnego powinna być wniesiona do komisji dyscyplinarnej w ciągu dni ośmiu od otrzymania wezwania do ustnej rozprawy.

Art. 26. Wyższa Komisja Dyscyplinarna (art. 22 p. 2) składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców przewodniczącego, tudzież dwunastu innych członków i ośmiu zastępców tych ostatnich członków.

Przewodniczącego i zastępców przewodniczącego mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na okres lat trzech z pośród sędziów zawodowych wojewódzkich sądów administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Sześciu członków i czterech zastępców członków mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na okres lat trzech w połowie z pośród czynnych funkcjonariuszów państwowych z ukończonymi studiami prawniczymi, w połowie zaś z pośród osób wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego, posiadających studia prawnicze. Pozostałych sześciu członków i czterech zastępców tych członków wybierają po połowie wydział wojewódzki poznański i pomorski na okres trzech lat z pośród osób, wskazanych w art. 1 rozporządzenia niniejszego.

Art. 27. Wyższa Komisja Dyscyplinarna obraduje i orzeka, jako kolegialna władza dyscyplinarna II instancji w kompletach złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i czterech członków lub zastępców członków. W komplecie zasiadać musi dwóch członków względnie dwóch zastępców członków, powołanych z wyboru wydziału wojewódzkiego poznańskiego i pomorskiego i dwóch członków względnie dwóch zastępców pochodzących z nominacji.

Przepisy art. 25 odnoszące się do wojewódzkich komisyj dyscyplinarnych mają odpowiednie zastosowanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 28. Członkowie komisyj dyscyplinarnych, tak mianowani jak i wybrani są w wykonywaniu swoich funkcyj samodzielni i niezawiśli.

Członkom komisyj dyscyplinarnych przysługuje za ich czynności w tym charakterze osobne wynagrodzenie.

Wysokość tego wynagrodzenia w zależności od zakresu spraw i rozmiaru poświęconej pracy oznacza odnośnie do członków wojewódzkich komisyj dyscyplinarnych właściwy wojewoda, po wysłuchaniu opinii właściwego wydziału wojewódzkiego, odnośnie zaś do członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wojewoda poznański w porozumieniu z wojewodą pomorskim, po wysłuchaniu opinii obu odnośnych wydziałów wojewódzkich.

W razie pełnienia czynności członka komisji dyscyplinarnej poza miejscem zamieszkania przysługuje członkom komisyj dyscyplinarnych zwrot faktycznych kosztów podróży.

Art. 29. Formalne postępowanie dyscyplinarne składa się ze śledztwa wstępnego, które prowadzi osobny komisarz śledczy, i z ustnej rozprawy.

Art. 30. Komisarza śledczego powołuje właściwy terytorialnie wojewoda z pośród urzędników ogólnej administracji państwowej.

Postanowienia ustępu drugiego i trzeciego art. 28 mają co do komisarza śledczego odpowiednie zastosowanie.

Art. 31. Komisarz śledczy wzywa obwinionego, podając mu punkty obwinienia oraz przesłuchuje go protokólarnie, o ile stawi się na wezwanie.

Komisarz śledczy przesłuchuje protokólarnie świadków i znawców, w razie potrzeby pod przysięgą; zbiera i bada wszystkie dowody służące do wyjaśnienia sprawy.

Przesłuchanie obwinionego i świadków następuje z udziałem zaprzysiężonego protokólarnie, o ile protokólantem nie jest zaprzysiężony urzędnik.

Art. 32. Czynności rzecznika dyscyplinarnego w wojewódzkich komisjach dyscyplinarnych sprawuje urzędnik ogólnej administracji państwowej powołany przez właściwego wojewodę.

Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego jest przy przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego stać na straży godności i powagi stanowiska urzędniczego oraz ścisłego wykonywania obowiązków służbowych. Komisja dyscyplinarna przedsiębierze każdą uchwałę nie inaczej, jak po wysłuchaniu zdania rzecznika dyscyplinarnego.

Postanowienia ustępu drugiego i trzeciego art. 28 mają co do rzecznika odpowiednie zastosowanie.

Art. 33. Aż do chwili wniesienia aktu oskarżenia do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej (art. 36 ust. 1) władza, która wdrożyła postępowanie dyscyplinarne, może na wniosek właściwego związku prawa publicznego lub ze względu na wynik śledztwa wstępnego na wniosek rzecznika dyscyplinarnego umorzyć postępowanie dyscyplinarne i jeśli uzna to za właściwe, nałożyć na funkcjonariusza porządkową karę dyscyplinarną.

Komisji dyscyplinarnej przysługuje każdego czasu aż do chwili zamknięcia ustnej rozprawy prawo umorzenia postępowania dyscyplinarnego, a to ze względu na wynik dotychczasowego postępowania.

W razie wygaśnięcia stosunku służbowego obwinionego, postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadium, w którym się znajduje, podlega umorzeniu; w razie śmierci obwinionego może ono jednak być przeprowadzone na żądanie ustawowych spadkobierców zmarłego.

Art. 34. Jeżeli władza, która wdrożyła formalne postępowanie dyscyplinarne, ze względu na wynik śledztwa wstępnego postępowania nie umorzyła, wówczas rzecznik dyscyplinarny na podstawie tegoż wyniku śledztwa wstępnego wnosi akt oskarżenia do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, przekładając równocześnie jego odpis władzy, która wdrożyła postępowanie dyscyplinarne.

Wojewódzka komisja dyscyplinarna wyznacza ustną rozprawę i wzywa do niej obwinionego przy równoczesnym udzieleniu mu odpisu aktu oskarżenia oraz listy członków kompletu orzekającego. 0 ile ustanowiono obrońcę, wzywa się go również do rozprawy. Odnośne wezwanie musi być obwinionemu, względnie także obrońcy, doręczone przynajmniej na dwa tygodnie przed dniem, w którym ma się odbyć ustna rozprawa.

W razie potrzeby następuje równocześnie wezwanie świadków i znawców oraz zarządzenie zebrania innych dowodów dla wyświetlenia sprawy.

Art. 35. Rozprawa ustna, którą przeprowadza się na posiedzeniu z wykluczeniem publiczności, rozpoczyna się przedstawieniem przez referenta, wyznaczonego przez przewodniczącego wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej z liczby jej członków, stanu sprawy na podstawie wyników przeprowadzonych dochodzeń.

Z kolei przesłuchuje się obwinionego, a po ukończeniu postępowania dowodowego następują oświadczenia i wnioski rzecznika dyscyplinarnego oraz obwinionego. W każdym razie obwinionemu służy ostatnie słowo.

Art. 36. Wojewódzka komisja dyscyplinarna może także po rozpoczęciu ustnej rozprawy na wniosek obwinionego lub rzecznika dyscyplinarnego, albo też z własnej inicjatywy zarządzić przesłuchanie świadków i znawców bądź to za pośrednictwem komisarza śledczego, bądź też bezpośrednio przez komisję, jako też zebranie innych dowodów dla wyświetlenia sprawy. W tym celu w razie potrzeby komisja odracza rozprawę na inny dzień, o którym powinna zawiadomić obwinionego.

Art. 37. Obwinionemu wolno w postępowaniu dyscyplinarnym korzystać z pomocy obrońcy z pośród adwokatów lub z pośród osób podlegających rozporządzeniu niniejszemu względnie funkcjonariuszów państwowych pozostających w służbie czynnej lub w stanie spoczynku. Komisja dyscyplinarna może jednak zarządzić każdego czasu osobiste stawienie się obwinionego pod zagrożeniem, że w razie niestawiennictwa obrońca jego nie zostanie dopuszczony do zastępstwa. Obrońcy który nie jest zawodowym adwokatem, nie wolno przyjmować wynagrodzenia.

Dowodnie wykazane koszty urzędnika — obrońcy, poniesione istotnie w interesie obrony, oraz diety i koszty podróży, w razie przedsiębranej w tym celu podróży wypłaca temuż właściwy wojewódzki związek komunalny na rachunek ogólnych kosztów postępowania dyscyplinarnego w danej sprawie.

Art. 38. Wojewódzka komisja dyscyplinarna rozstrzyga na podstawie oceny danych, wynikających z całego przewodu dyscyplinarnego, czy i w jakim stopniu obwinienie uznać należy za uzasadnione.

Komisja dyscyplinarna może w wymiarze kary poprzestać na nałożeniu jednej z porządkowych kar dyscyplinarnych.

Orzeczenie dyscyplinarne wraz z powodami ogłasza się na posiedzeniu, na którym ukończoną została rozprawa, albo na jednym z najbliższych posiedzeń, które odbyć się powinno najpóźniej w ciągu czternastu dni od ukończenia rozprawy.

Odpis orzeczenia dyscyplinarnego należy doręczyć obwinionemu oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu w ciągu ośmiu dni od dnia jego ogłoszenia.

Art. 39. Z przebiegu rozprawy ustnej sporządza się protokół, który powinien zawierać nazwiska obecnych i istotną treść rozprawy. Protokół podpisuje przewodniczący i protokólant.

Art. 40. Od orzeczeń wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej służy zarówno rzecznikowi dyscyplinarnemu, jak i obwinionemu odwołanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Termin do wniesienia odwołania wynosi dwa tygodnie i rozpoczyna się od dnia następującego po doręczeniu orzeczenia dyscyplinarnego.

Odwołanie należy wnieść na piśmie przy dołączeniu odpisu tego odwołania na ręce przewodniczącego wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, która orzeczenie wydała.

Art. 41. Odwołanie rzecznika dyscyplinarnego doręcza się w odpisie obwinionemu, jeżeli zaś stroną odwołującą się jest obwiniony, doręcza się odwołanaie w oryginale rzecznikowi dyscyplinarnemu.

W ciągu czternastu dni po doręczeniu może strona przeciwna wnieść replikę.

Termin ten na wniosek stron może być odpowiednio przedłużony.

Po wniesieniu repliki względnie po upływie przepisanego do jej wniesienia terminu przesyła przewodniczący wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej odwołanie wraz z ewentualną repliką oraz aktami sprawy do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 42. Do rozprawy ustnej przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną mają analogiczne zastosowanie przepisy zawarte w art. 34—39 rozporządzenia niniejszego.

Czynności rzecznika dyscyplinarnego sprawuje w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej urzędnik ogólnej administracji państwowej, powołany przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Nowych okoliczności faktycznych, które nie były podstawą orzeczenia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, a służyły za podstawę do nowego obwinienia, nie można przyjmować za podstawę do wydania orzeczenia w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 43. Jeżeli w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym nałożono na funkcjonariusza formalną karę dyscyplinarną, to równocześnie w odnośnym orzeczeniu należy postanowić o obowiązku zwrotu kosztów postępowania na nalogicznych zasadach, jak w postępowaniu sądowo-karnym.

Jeżeli w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusza zupełnie uniewinniono lub nałożono nań porządkową karę dyscyplinarną, wówczas nie jest on obowiązany do zwrotu kosztów postępowania, lecz koszta te ponosi ten związek publiczno-prawny, od którego funkcjonariusz pobiera lub ostatnio pobrał uposażenie służbowe.

Koszta wynikłe z przybrania obrońcy, o ile nim nie jest urzędnik, ma we wszystkich przypadkach ponosić obwiniony.

Rozdział V.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Art. 44. Na żądanie funkcjoanriusza zasądzonego prawomocnie na formalną karę dyscyplinarną lub na żądanie jego ustawowych spadkobierców wznawia się formalne postępowanie nawet po wykonaniu kary, o ile osoby te przedstawią takie nowe środki dowodowe lub okoliczności faktyczne nieznane w poprzednim postępowaniu, które same przez się lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi lub z dowodami poprzednio zebranymi mogą spowodować zupełne uwolnienie od zarzutu i kary lub nałożenia kary łagodniejszej.

Art. 45. Prośbę o wznowienie postępowania należy wnieść do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, która rozstrzygnęła sprawę w pierwszej instancji. Komisja ta rozstrzyga bez udziału stron o dopuszczeniu wznowienia.

Od rozstrzygnięcia w sprawie dopuszczalności wznowienia można wnieść odwołanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w ciągu dwóch tygodni po doręczeniu tego rozstrzygnięcia.

Art. 46. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje względnie przerywa wykonanie kary.

We wznowionym formalnym postępowaniu dyscyplinarnym przed rozpisaniem ustnej rozprawy wojewódzka komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienie poprzedniego lub przeprowadzenie nowego śledztwa przez komisarza śledczego.

Art. 47. Jeżeli funkcjonariusza, na którego korzyść dozwolono wznowienie postępowania, uznano winnym ponownie, nie można orzec kary surowszej od nałożonej w poprzednim postępowaniu. Przy wymiarze kary należy uwzględnić karę już poniesioną.

W przedmiocie kosztów wznowionego postępowania dyscyplinarnego obowiązują odpowiednie postanowienia art. 43.

Art. 48. O ile we wznowionym postępowaniu orzeczeniem prawomocnym uwolniono w zupełności funkcjonariusza od zarzutu i kary, albo nałożono na niego łagodniejszą karę dyscyplinarną formalną lub porządkową, należy temuż, a w razie jego śmierci członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierocego zwrócić to, co on lub wymienieni członkowie rodziny wskutek poprzedniego ukarania stracili z dochodów służbowych lub zaopatrzenia. Obowiązek zwrotu ciąży na tym związku prawa publicznego, względem którego pierwotnie ukarany pozostawał w stosunku służbowym.

Prawomocne orzeczenie w postępowaniu wznowionym, którym uchylono pierwotne orzeczenie o wydaleniu ze służby, a jednocześnie uwolniono odnośnego funkcjonariusza w zupełności od zarzutu i kary lub nałożono nań jedynie porządkową karę dyscyplinarną względnie jedną z formalnych kar dyscyplinarnych, w art. 11 pod 1 i 2 wymienionych, nakłada na tą władzę względnie organ, który powołał funkcjonariusza na pierwotne stanowisko, obowiązek przywrócenia wydalonego do służby czynnej z zachowaniem praw nabytych, nie naruszając przysługującego skądinąd tej władzy względnie organowi prawa do przeniesienia funkcjonariusza w stan nieczynny, stan rozporządzalności, stan spoczynku, i wogóle do rozwiązania z nim stosunku służbowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Rozdział VI.

Przywrócenie terminu.

Art. 49. W razie uchybienia terminu do wniesienia odwołania, instancja odwoławcza może na prośbę obwinionego zezwolić na przywrócenie terminu, o ile obwiniony wykaże, że niezależnie od jego woli okoliczności nie pozwoliły mu dotrzymać odnośnego terminu.

Prośbę o przywrócenie terminu z równoczesnym złożeniem odwołania wnosić należy do instancji pierwszej, która przesyła ją do instancji odwoławczej.

Instancja odwoławcza, zezwoliwszy na przywrócenie terminu, może zaraz sprawę rozpatrzyć i wydać merytoryczne orzeczenie.

Rozdział VII.

Zawieszenie w służbie.

Art. 50. Władza służbowa obowiązana jest zawiesić funkcjonariusza bezzwłocznie w pełnieniu służby.

1. Jeżeli w postępowaniu karno-sądowym względem funkcjonariusza zarządzono areszt lub wydano przeciwko niemu wyrok jeszcze nieprawomocny, orzekający lub z mocy ustawy pociągający za sobą utratę urzędu;
2. jeżeli w postępowaniu dyscyplinarnym wydano nieprawomocne jeszcze orzeczenie, skazujące na wydale nie ze służby.

Władzą służbową w rozumieniu niniejszego artykułu jest w stosunku do przewodniczących kolegialnych organów zarządu i do jednoosobowych organów zarządu — bezpośrednia władza nadzorcza związku, w stosunku do członków kolegialnych zarządów — przewodniczący zarządu, w stosunku zaś do innych funkcjonariuszów — kierownik urzędu.

Art. 51. W przypadku, przewidzianym w p. 1 poprzedniego artykułu, zawieszenie trwa aż do upływu dziesiątego dnia po zarządzeniu zniesienia aresztu albo po uprawomocnieniu się wyroku wyższej instancji jeżeli wyrokiem tym obwiniony funkcjonariusz skazany został na karę inną niż w powołanym punkcie pierwszym wymienioną.

Jeżeli prawomocny wyrok orzeka karę pozbawienia wolności nie pociągającą za sobą utraty urzędu, zawieszenie ustaje z chwilą wykonania wyroku. Jeżeli wykonanie wyroku zostanie wstrzymane lub przerwane bez winy skazanego, wówczas na czas wstrzymania lub przerwania nie następuje zmniejszenie poborów (art. 53). To samo stosuje się do okresu dziesięciu dni, wymienionego w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, o ile przed upływem tego czasu zawieszenie w urzędzie nie zostanie zarządzone w drodze postępowania dyscyplinarnego.

W przypadku, wymienionym w p. 2 art. 50 zawieszenie trwa do czasu uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 52. Władza, upoważniona do wdrożenia formalnego postępowania dyscyplinarnego, może sama lub na wniosek komisarza śledczego, rzecznika dyscyplinarnego lub komisji dyscyplinarnej zarządzić zawieszenie w służbie funkcjonariusza, przeciwko któremu wdrożono postępowanie karno-sądowe lub formalne postępowanie dyscyplinarne, a to zarówno bezpośrednio po wdrożeniu postępowania karno-sądowego, względnie równocześnie z wdrożeniem formalnego postępowania dyscyplinarnego, jak i w ciągu całego karno-sądowego względnie dyscyplinarnego postępowania aż do uprawomocnienia się wyroku sądowego względnie orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 53. Władza zarządzająca zawieszenie funkcjonariusza w służbie może na czas zawieszenia w służbie ograniczyć jego uposażenie, najwyżej jednak do połowy.

Przy obliczaniu połowy uposażenia służbowego nie należy uwzględniać kwot przeznaczonych specjalnie na dodatki służbowe.

Art. 54. Jeżeli funkcjonariusz zostanie uniewinniony lub zasądzony tylko na porządkową karę dyscyplinarną, wówczas cała zatrzymana część uposażenia służbowego musi być całkowicie wypłacona.

Art. 55. W razie niebezpieczeństwa zwłoki, gdy dobro służby tego wymaga, służy również tym przełożonym, którzy nie są upoważnieni do zarządzenia zawieszenia w służbie, prawo tymczasowego usunięcia funkcjonariusza od wykonywania czynności urzędowych.

O zarządzonym usunięciu należy bezwłocznie donieść władzy uprawnionej do zawieszania danego funkcjonariusza w urzędowaniu, która wówczas albo zarządza formalne zawieszenie w urzędowaniu albo znosi zarządzenie o tymczasowym usunięciu od wykonania czynności urzędowych.

Rozdział VIII.

Postanowienia końcowe i przejściowe.

Art. 56. Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy prawne w przedmiotach uregulowanych rozporządzeniem, w szczególności ustawą z dnia 21 lipca 1852 r., dotyczącą przestępstw służbowych urzędników niesędziowskich, przenoszenia tychże na inne stanowisko, albo w stan spoczynku (Zb. ust. Kr. Prus., str. 465), rozporządzenie Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej, dotyczące dyscyplinarnego postępowania przeciwko urzędnikom niesądowym z dnia 28 marca 1919 r. (Tygodnik Urzędowy z dnia 8 kwietnia 1919 r. Nr 4), jako też przepisy innych ustaw, które z powołaniem się na ustawę z dnia 21 lipca 1852 r. normują w sposób odmienny ustrój władz dyscyplinarnych i postępowanie dyscyplinarne.

Art. 57. Wszystkie sprawy dyscyplinarne, w których do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie zapadło jeszcze orzeczenie, powinny być przekazane właściwym według rozporządzenia niniejszego władzom dyscyplinarnym do rozpatrzenia na podstawie przepisów tegoż rozporządzenia.

Art. 58. Sprawy dyscyplinarne osób należących do kategorii funkcjonariuszów podlegających rozporządzeniu niniejszemu rozstrzygnięte prawomocnymi orzeczeniami, wydanymi przez Trybunał Dyscyplinarny w Poznaniu w okresie czasu od dnia 1 kwietnia 1922 r. do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a zasądzającymi na wydalenie ze służby, poddane będą ponownemu rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu z zastosowaniem przepisów rozporządzenia niniejszego przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną na prośbę osoby zasądzonej względnie jej spadkobierców wniesioną w terminie czterech tygodni od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego na ręce tej władzy, która ostatnio była przełożoną władzą służbową zasądzonego. Przywrócenie terminu jest dopuszczalne na zasadach określonych w art. 49 rozporządzenia niniejszego.

Postanowienia art. 48 mają w razie uchylenia powyższych orzeczeń Trybunału Dyscyplinarnego odpowiednie zastosowanie.

W razie utrzymania w mocy pierwotnego orzeczenia Trybunału Dyscyplinarnego koszta ponownego rozpatrzenia sprawy ponosi zasądzony.

Art. 59. Koszta uruchomienia i utrzymania wojewódzkich komisyj dyscyplinarnych ponoszą wojewódzkie związki komunalne poznański i pomorski, każdy za wojewódzką komisję dyscyplinarną swojego województwa, a koszta uruchomienia i utrzymania Wyższej Komisji Dyscyplinarnej ponoszą wojewódzkie związki komunalne poznański i pomorski w stosunku 4:3 z prawem regresu do innych zainteresowanych związków prawno-publicznych podług klucza, który u-

stali Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Wszelkie wpływy z tytułu uiszczanych grzywien i zwrotu kosztów postępowania wpływają do kasy właściwego wojewódzkiego związku komunalnego.

Art. 60. Wszelkie wezwania, zawiadomienia i doręczenia, dokonane w myśl postanowień rozporządzenia niniejszego, są ważne i rozpoczynają bieg terminów, jeżeli zostaną doręczone w sposób określony przepisami o postępowaniu administracyjnym.

Art. 61. W braku odmiennych postanowień rozporządzenia niniejszego należy w postępowaniu dyscyplinarnym stosować posiłkowo odpowiednie przepisy obowiązujące w postępowaniu sądowo-karnym.

Art. 62. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 63. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

— o —

Poz. 103

Urząd Wojewódzki Szczeciński
Wydział Przemysłu i Handlu
L. dz. PH-HI 1596.

ZARZĄDZENIE

Wojewódzkiego Wydziału Przemysłu i Handlu z dnia 10. IX. 1947 r. L. dz. PH-HI/1596/47, w sprawie ograniczenia handlu okrężnego na terenie miasta Koszalina.

Na podstawie art. 55 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7. 6. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i na wniosek Miejskiej Rady Narodowej miasta Koszalina zarządza się co następuje:

Na prowadzenie sprzedaży towarów i wykonywanie drobnych świadczeń przemysłowych przemysłu okrężnego, wymienionego w art. 45 pkt. 1 i 3 prawa przemysłowego, na podstawie licencji wydanej przez inną władzę przemysłową, I instancji Województwa Szczecińskiego, będzie wymagane osobne zezwolenie (wiza) miejscowej władzy przemysłowej to jest Starostwa Powiatowego w Koszalinie.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1947 r. i obowiązuje na terenie miasta Koszalina po ogłoszeniu niniejszego w Szczecińskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę
(—) Inż T. Jaroszewski
Naczelnik Wydziału Przemysłu i Handlu

— o —

Poz. 104.

Słupsk, dnia 27 VIII. 1947 r.

Starosta Powiatowy
w Słupsku
L. dz. Przem. M-26-12/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie słupskim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 17. VII. 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik 1029 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Słupsku z dnia 26. VIII. 1947 r. ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w mieście Słupsku i całym terenie powiatu oraz zarządzam co następuje:

		Miasto Słupsk zł	Wieś i m.Ustka zł
1.	Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kondygnacji . .	7	10
2.	Za czyszczenie przewodu kominowego staro - szerok.	—	40
3.	Za każdą dalszą kondygnację	2	3
4.	W domach małych do 4 przewodów . .	30	40
5.	Od przewodu kominowego, przemysłowego: jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub lokalach publiczno-użytkowych, budynkach do 3 kondygnacji — od przewodu	40	40
6.	W tychże (jak pkt. 5) ponad 3 kongnacje bez względu na wysokość . .	50	50
7.	Za czyszczenie kominu przeładowego 100% więcej, przyczym przy obliczaniu kondygnacji wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.		
8.	Za czyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.		
9.	Za czyszczenie w okresie zimowym tj. od 1. X. do 30. IV przewodów centralnego ogrzewania:		
	a) lokalnych	20	20
	b) zbiorowych	75	75
10.	Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 klasy PKP — przy dojściu pieszo 3 zł za km.		
11.	Za zbadanie przewodów dymnych, wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkcie 7		
12.	Za wypalenie sadzy wraz z oczyszczeniem przewodu, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika. Asysta straży pożarnej jest pożądaną, przyczym koszty winien ponieść użytkownik	300	300
13.	Za czyszczenie kanału (ślągą) bez różnicy na przekrój	40	40
14.	Za czyszczenie nasady kominowej .	10	10
15.	Za czyszczenie pieca kuchennego . .	100	100
16.	Za czyszczenie pieca pokojowego . .	200	200
17.	Za czyszczenie pieca z pktu 5 . . .	200	200
18.	Za czyszczenie kotła (piec centralny) .	200	200
19.	Za czyszczenie pieca łazienkowego .	100	100
20.	Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy .	300	300

21. Od pktu 13 do 20 podano ceny maksymalne z tym, że niższe mogą być określone za zgodą stron.

22. Za prace wykonane na żądanie stron przed godz. 8 i po godz. 16 dolicza się 50%.

23. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno - prawnej, płatna na podstawie rachunku, wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego wg. obowiązującej taryfy urzędowej o ile nie zajdzie wypadek zawarcia z Zarządem Miejskim w Słupsku względnie Wydziałem Powiatowym umowy ryczałtowej.

24. Należność za czynności kominiarskie, nieprzewidziane niniejszą taryfą (jak np. doraźna reperacja kominów, pieców itd.) określa obustronna umowa.

25. Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godz. 8 rano do 16 w porze zimowej i pomiędzy godz. 7 do 15 w porze letniej.

26. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czasokresach.

27. W wypadku niedopuszczenia kominiarza przez lokatora do wykonywania czynności w określonym czasie, wówczas za czynność wykonaną w innym czasie liczy się wg taryfy podwyższonej o 50%.

28. Czyszczenie przewodów kominowych w domach mieszkalnych winno odbywać się raz w miesiącu a przewodów przemysłowych co 14 dni.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
(—) Kazimierz Łacwik

— o —

Poz. 105.

Szczecinek, dnia 17. IX. 1947 r.

Starosta Powiatowy
Szczecinecki
L. dz. U. 10/26/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w mieście i powiecie szczecineckim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 17 lipca 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik. 1029 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej z dn. 13 września 1947 r. ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w poszczególnych miejscowościach oraz zarządzam co następuje:

1. Za czyszczenie przewodu kominowego, kuchennego lub pokojowego do 1 kondygnacji 12
2. Za każdą dalszą kondygnację 2
3. W domach małych do 4 przewodów, za przewód 25
4. Od przewodu kominowego przemysłowego jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach, lub w lokalach publiczno - użytkowych, w budynkach do 3 kondygnacji od przewodu 40
5. W tychże (pkt 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość 50
6. Za czyszczenie komina przełazowego 100% więcej.

6a. Przy doliczaniu kondygnacji wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.

7. Za czyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.
8. Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. 10. do 30. 4. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę 55
9. Za czyszczenie kominów po za miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletów 3 klasy przy dojściu pieszo 3 zł za kilometr.
10. Za zbadane przewodów dymnych, wentylacyjnych lub gazowych w nowych lub przebudowanych domach obowiązują stawki jak w pkt. 6.
11. Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. przez użytkownika (asysta Straży Pożarnej pożądana) przyczym koszta winien ponieść użytkownik 300
12. Za czyszczenie kanału (szlonga) do przekroju 21 × 21 cm za m 10
13. Za czyszczenie kanału powyżej przekroju 21 × 21 cm za m 40
14. Za czyszczenie nasady kominowej 10
15. Za czyszczenie pieca kuchennego 100
16. Za czyszczenie pieca pokojowego 200
17. Za czyszczenie pieca z punktu 4 200
18. Za czyszczenie kotła (piec centralny) . . . 200
19. Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy 300
20. Za czyszczenie pieca łazienkowego 100
21. Za robotę wykonaną przed godz. 8 i po godz. 17,30 dolicza się 50%.
22. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno - prawnej, płatne na podstawie rachunku wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego według obowiązującej taryfy.
23. Należności za czynności kominiarskie nie przewidziane niniejszą taryfą (jak np. doraźna reperacja kominów, pieców itp.) określa obustronna umowa.
24. Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godz. 8 rano do 12 i od 13.30 do 17.30.

25. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czasokresach.

Czasokresy czyszczeń

a) Przewody dymowe kuchenne i łazienek — jeden raz w miesiącu;

b) Przewody dymowe piecowe i centralnego ogrzewania — jeden raz w miesiącu — w czasie od 1. 10. do 30. 4. następnego roku;

c) Przewody dymowe palenisk przemysłowych jak: restauracji, kuźni, wytwórni mydła i pralni chemicznych, stołówek, kuchni koszarowych i szpitalnych, jadłodajni itp. — dwa razy w miesiącu.

d) przewody dymowe wytwórni wędlin, wędzarni, piekarni cukierni cztery razy w miesiącu.

Kontrola wycieru

Kominiarze zobowiązani są w mieście Szczecinku i w terenie posiadać książki kontrolne w których poświadcza administrator wzgl. lokator domu. W innych miejscowościach powiatu czyszczenie kominów poświadczają za pomocą zaświadczeń burmistrzowie, wójtowie wzgl. sołtysi.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r. i po opublikowaniu go w Szczecińskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy
(—) Stanisław Dominiak-Górski

— o —

Poz. 106.

Złotów, dnia 29 sierpnia 1947 r.

Starosta Powiatowy
Złotowski
L. dz. Przel. M. 27/12/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie złotowskim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 16 czerwca 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik 1023 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Złotowie z dnia 13 września 1947 r. ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w poszczególnych miejscowościach oraz zarządzam co następuje:

		zł
1.	Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kondygnacji	15
2.	Za każdą dalszą	2
3.	W domach małych do 4 przewodów, za przewód	40
4.	Od przewodu kominowego, przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu	40
5.	W tychże (pkt 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość	50
6.	Za czyszczenie komina przeładowego 100% więcej, przyczym przy obliczaniu kondygnacji, wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.	
7.	Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.	
8.	Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. X. — 30. IV. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę	55
9.	Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 klasy, przy dojściu pieszo 3 zł za 1 km.	
10.	Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkt. 6.	
11.	Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. użytkownika: asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik	300
12.	Za czyszczenie kanału (ślaga) o Ø 21 × 21 za metr	40
13.	Za czyszczenie nasady kominowej	10
14.	Za czyszczenie pieca kuchennego	100
15.	Za czyszczenie pieca pokojowego	200
16.	Za czyszczenie pieca z pktu 4	200
17.	Za czyszczenie kotła (piec centralny) . . .	200
18.	Za czyszczenie pieca łazienkowego	100
19.	Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy	300
20.	Za robotę wykonaną przed godz. 8 po godz. 16 dolicza się 50%.	

21. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno-prawnej, płatna na podstawie rachunku wystawionego wg obowiązującej urzędowej taryfy.

22. Należności za czynności kominiarskie nieprzewidziane niniejszą taryfą jak np. doraźna reparacja kominów, pieców itp. określa obustronna umowa.

23. Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godz. 8 rano do godz. 12 i od 13,30 do godz. 17,50.

24. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czakokresach.

Jednocześnie wyjaśniam, że za kondygnacje uważa się piętro bez względu na metraż przewodów.

Pod wyrazem wyczyszczenia rozumie się dokładne wyczyszczenie przewodu dymowego, kanałów i rur pobocznych oraz wybranie i usunięcie sadzy.

Przy obliczaniu opłat kominiarskich wymienionych w pkcie 1 poddasze liczy się jako kondygnacje, gdy w nim znajduje się palenisko, lub gdy od podłogi poddasza wysokość przewodu dymowego przekra-

cza trzy metry, piwnice liczy się jako kondygnacje, gdy przewody dymowe tam sięgają.

Opłaty za czynności kominiarskie wolno tylko żądać od właściciela wzgl. użytkownika domu.

Należność jest inkasowana przez okręgowego mistrza kominiarskiego.

Opłaty za czynności kominiarskie winne być na podstawie kwitu (rachunku) zapisywane w księgach kominiarskich z wyliczeniem rodzaju i czasu pracy, ilości wyczyszczonych przewodów dymowych i ewtl. kanałów lub rur pobocznych, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia (wg kondygnacji) oraz ceny jednostkowej i ogólnej. Kominiarz inkasująoy opłaty winien pozostawić użytkownikowi domu lub jego zastępcy odpis rachunku.

Ustanawia się przymusowy obowiązek czyszczenia jeden raz w miesiącu czynnych przewodów dymnych (kominowych) bez względu na porę roku.

W stosunku do kominów przemysłowych ustanawia się czynności w takim odstępie czasu, aby nie zaistniało niebezpieczeństwo pożaru (najmniej 2 razy w miesiącu).

Za dopilnowanie czynności jest odpowiedzialny okręgowy mistrz kominiarski.

W razie zalegania z opłatą mogą być policzone odsetki w wysokości 5% w stosunku rocznym.

Spory w sprawach uiszczenia opłat rozstrzyga władza przemysowa I instancji po ewentualnym porozumieniu się z Cechem Kominiarskim.

Użytkownicy domu obowiązani są udostępnić kominiarzowi dojście na dach, do kominów, na strych, do piwnic, do różnych ubikacji, gdzie wymaga tego przeprowadzenie czyszczenia lub badania kominów i t. p.

Dla budynków państwowych, użytkowanych przez urzędy państwowe pobiera się opłaty ulgowe w wysokości 70% powyższych stawek taryfowych.

Przed rozpoczęciem prac kominiarz obowiązany jest obwołać na każdym podwórku zamierzone wymiatanie kominów.

O ile z kominów i rur nie można usunąć sadzy spieczonej (żużla) przez zwykłe wymiatanie należy kazać je wypalić kominiarzowi.

Potrzebny do wypalania materiał mają dostarczyć użytkownicy domów. Wypalać wolno jedynie w obecności Straży Pożarnej i za jej pisemnym zezwoleniem.

Koszty wypływające z oczyszczenia kominów przemysłowych obciążają właściciela przedsiębiorstwa.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani grzywną w myśl art. 126 prawa przemysłowego.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w zastosowanie z dniem 1 października 1947 r. Równocześnie tracą ważność dotychczasowe rozporządzenia cennikowe dla rzemiosła kominiarskiego na terenie pow. złotowskiego.

Starosta Powiatowy
(—) Marian Paruszewski

Poz. 107.

Choszczno, dnia 20 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
Choszczeński
L. dz. 4526/Przem. U. 10/6/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie choszczeńskim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 16 czerwca 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik. 1010, w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Choszczne z dnia 28 kwietnia 1947 r. ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w poszczególnych miejscowościach oraz zarządzam co następuje:

		zł
1.	Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kondygnacji	15
2.	Za każdą dalszą	2
3.	W domach małych do 4 przewodów, za przewód	40
4.	Od przewodu kominowego, przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu	40
5.	W tychże (pkt 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość	50
6.	Za czyszczenie komina przeładowego 100% więcej, przyczym przy obliczaniu kondygnacji, wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.	
7.	Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.	
8.	Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. X. — 30. IV. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę	55
9.	Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 klasy, przy dojściu pieszo 3 zł za 1 km.	
10.	Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkt. 6.	
11.	Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. użytkownika: asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik	300
12.	Za czyszczenie kanału (ślaga) o Ø 21 × 21 za metr	40

		zł
13.	Za czyszczenie nasady kominowej	10
14.	Za czyszczenie pieca kuchennego	100
15.	Za czyszczenie pieca pokojowego	200
16.	Za czyszczenie pieca z pktu 4	200
17.	Za czyszczenie kotła (piec centralny) . . .	200
18.	Za czyszczenie pieca łazienkowego	100
19.	Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy	300

20. Za robotę wykonaną przed godz. 8 i po godz. 16 dolicza się 50%.

21. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno - prawnej, płatną na podstawie rachunku, wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego wg obowiązującej urzędowej taryfy.

22. Należności za czynności kominiarskie nieprzewidziane niniejszą taryfą (jak np. doraźna reparacja kominów, pieców itp.) określa obustronna umowa.

23. Roboty komniarskie wykonywane są normalnie między godz. 8 rano do 12 i od 13,30 do 17.50.

24. Czyszczenie jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czasokresach.

Równocześnie wyjaśniam, że czyszczenie kominów ma być dokonywane:

1. jeden raz w miesiącu kominów w domach mieszkalnych;
2. jeden raz w tygodniu kominów piekarń, restauracji, masarń i centralnych ogrzewań;
3. jeden raz na półrocze kominów fabrycznych.

Wszystkie kominy powinny być czyszczone za pomocą przepychacza, miotły ręcznej, miotły linowej i miotły żelaznej.

Kontrolę wycieru kominów mają być przeprowadzane przez Komisje wyłonione ze Straży Pożarnych i władzy budowlanej każdego kwartału przez sprawdzenie wylotów dolnych (piwnicznych) i górnych (główki kominów).

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1947 r.

Starosta Powiatowy
(—) A. Sielewicz
p. o. Wicestarosty

— o —

Poz. 108.

Starosta Powiatowy
Drawski

L. dz. Przem. M. 27-5/47

Drawsko, dnia 9 września 1947 r.

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie drawskim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 27. VII. 1947 r. L. dz. Przem. A. IK 1323 w sprawie podziau powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek powiatowej Rady Narodowej w Drawsku z dnia 5. IX. 1947 r. ustanawiam następującą maskymalną taryfę za oczyszczenie kominów na terenie powiatu oraz zarządzam co następuje:

		zł
1.	Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kondygnacji	15
2.	Za każdą dalszą	2
3.	W domach małych do 4 przewodów, za przewód	40
4.	Od przewodu kominowego, przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu	40
5.	W tychże (pkt 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość	50
6.	Za czyszczenie komina przeładowego 100% więcej, przyczym przy obliczaniu kondygnacji, wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.	
7.	Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.	
8.	Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. X. — 30. IV. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę	55
9.	Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 klasy, przy dojściu pieszo 3 zł za 1 km.	
10.	Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkt. 6.	
11.	Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. użytkownika: asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik	300
12.	Za czyszczenie kanału (ślaga) o Ø 21 × 21 za metr	40
13.	Za czyszczenie nasady kominowej	10
14.	Za czyszczenie pieca kuchennego	100
15.	Za czyszczenie pieca pokojowego	200
16.	Za czyszczenie pieca z pktu 4	200
17.	Za czyszczenie kotła (piec centralny) . . .	200
18.	Za czyszczenie pieca łazienkowego	100
19.	Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy	300

20. Za wszelkie roboty wykonywane przy czyszczeniu kominów i przewodów dymowych w bud. państw. i samorządowych, służących do pomieszczena władz urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, jak też w budynkach administrowanych przez władze wojskowe i Fundusz Kwaterunku Wojskowego, w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te są opłacane

przez Skarb Państwa, obowiązują opłaty w wysokości 75% opłat, ustawowej taryfy.

21. Za czyszczenie kominśw i przewodów dymowych w budynkach państwowych i samorządowych, służących dla celów mieszkalnych, w tych wszystkich wypadkach, w których roboty te nie są opłacane przez Skarb Państwa, obowiązuje, pełna taryfa.

22. Za robotę wykonaną przed godziną 8 i po godz. 16 dolicza się 50%.

23. Należność za czyszczenie kominów, jest obciążeniem natury publiczno - prawnej, płatną bezpośrednio na podstawie rachunku wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego według obowiązującej urzędowej taryfy.

24. Należności za czynności kominiarskie, nieprzewidziane niniejszą taryfą (jak np. doraźna reperacja kominów, pieców itp.) określa obustronna umowa.

Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godziną 8 rano do 12 i od 13,30 do 17,50.

Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonywane:

a) w domach mieszkalnych (kuchnie, piece) 1 raz na miesiąc,

b) w zakładach przemysłowych: jak piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, pralniach, restauracjach 1 raz na 2 tygodn.

c) w razie złośliwego utrudniania czyszczenia kominów, wezwane będą organa M. O.

Wszelkie roboty związane z czyszczeniem kominów i przewodów dymnych, mogą być wykonywane tylko przez koncesjonowanych kominiarzy wzlędnie ich zastępców na wyznaczonych im okręgach.

Kontrolę należytego wycieru kominów przez kominiarzy przeprowadzają gromadzkie i gminne Komisje przeciwpożarowe w określonych przepisami czasokresach.

Zarządzenie nieniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
(—) W. Grzybowicz

— o —

Poz. 109.

Świnoujście, dnia 10 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
Woliński

L. dz. Przem. M. 27/4/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie wolińskim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 27 lipca 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik. 1322 w sprawie podziału powatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Świnoujściu z dnia 30 sierpnia 1947 r., ustanawiam następującą maksymalną taryfę za oczyszczanie kominów w poszczególnych miejscowościach oraz zarządzam co następuje:

		zł
1.	Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kondygnacji	15
2.	Za każdą dalszą	2
3.	W domach małych do 4 przewodów, za przewód	40
4.	Od przewodu kominowego, przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu	40
5.	W tychże (pkt 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość	50
6.	Za czyszczenie komina przeładowego 100% więcej, przyczym przy obliczaniu kondygnacji, wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.	
7.	Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.	
8.	Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. X. — 30. IV. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę	55
9.	Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 klasy, przy dojściu pieszo 3 zł za 1 km.	
10.	Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkt. 6.	
11.	Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. użytkownika: asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik	300
12.	Za czyszczenie kanału (ślaga) o Ø 21 × 21 za metr	40
13.	Za czyszczenie nasady kominowej	10
14.	Za czyszczenie pieca kuchennego	100
15.	Za czyszczenie pieca pokojowego	200
16.	Za czyszczenie pieca z pktu 4	200
17.	Za czyszczenie kotła (piec centralny) . . .	200
18.	Za czyszczenie pieca łazienkowego	100
19.	Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy	300

Równocześnie wyjaśniam, że:

a) przewody kominowe pieców kuchennych i pokojowych należy czyścić w okresie letnim raz natomiast w okresie zimowym 2 razy na miesiąc;

b) przewody kominowe od pieców przemysłowych należy czyścić dwa razy na miesiąc;

c) kominy od kotłów centralnego ogrzewania i kominy wolno stojące w zakł. przemysłowych i fabrycznych należy czyścić raz na miesiąc.

d) podziemne przewody dymowe (ślagi) należy czyścić w czasie każdorazowego czyszczenia kominów, z którymi dane przewody są połączone;

e) roboty kominiarskie wykonywane będą między godziną 8 rano a 12 i 13,30 a 17,30;

f) za roboty wykonywane przed godziną 8 i po 18 dolicza się 50% więcej;

g) należność za oczyszczanie kominów jest obciążeniem natury publiczno - prawnej i płatną na podstawie rachunku wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego wg obowiązującej urzędowej taryfy;

h) należność za czynności kominiarskie, nie przewidziane niniejszą taryfą (jak np.) doraźna reparacja kominów pieców itp. określa obustronna umowa;

i) czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czasokresach;

j) kontrolę wycieru kominów przeprowadza straż pożarna wraz z władzami budowlanymi;

k) w razie uszkodzenia przewodu kominowego należy wezwać straż pożarną i technika budowlanego;

l) kominiarze obowiązani są po oczyszczeniu przewodu i kominu do uprzątnięcia sadzy poza teren budynku.

Zarządzenie nieniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
(—) Dutkiewicz Patrycjusz

— o —

Poz. 110.

Kamień, dnia 16. VIII. 1947 r.

Starosta Powiatowy
Kamieński
L. dz. U. 21/4 Przem./47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie kamieńskim.

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej polskiej z dnia 27. VI. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 6. III. 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik. 405 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dna 8. VII. 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Kamieniu z dnia 3. IX. 1947 r. ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w poszczególnych miejscowościach oraz zarządzam co następuje:

		zł
1.	Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kondygnacji	15
2.	Za każdą dalszą	2
3.	W domach małych do 4 przewodów, za przewód	40
4.	Od przewodu kominowego, przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu	40
5.	W tychże (pkt 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość	50
6.	Za czyszczenie komina przeładowego 100% więcej, przyczym przy obliczaniu kondygnacji, wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje.	
7.	Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50% więcej.	
8.	Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. X. — 30. IV. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę	55
9.	Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 klasy, przy dojściu pieszo 3 zł za 1 km.	
10.	Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkt. 6.	
11.	Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. użytkownika: asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik	300
12.	Za czyszczenie kanału (ślaga) o Ø 21 × 21 za metr	40
13.	Za czyszczenie nasady kominowej	10
14.	Za czyszczenie pieca kuchennego	100
15.	Za czyszczenie pieca pokojowego	200
16.	Za czyszczenie pieca z pktu 4	200
17.	Za czyszczenie kotła (piec centralny) . . .	200
18.	Za czyszczenie pieca łazienkowego	100
19.	Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy	300
20.	Za robotę wykonaną przed godz. 8 i po godzinie 17,30 dolicza się 50%.	
21.	Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno - prawnej, płatną na podstawie rachunku wystawonego przez okręgowego mstrza kominiarskiego wg obowiązującej urzędowej taryfy.	
22.	Należności, za czynności kominiarskie, nieprzewidziane niniejszą taryfą (jak np. doraźna reparacja kominów, pieców itp.), określa obustronna umowa.	
23.	Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godz. 8 rano do 12 i od 13,30 do 17,50.	

24. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czasokresach.

Równocześnie wyjaśniam, że termin czyszczenia kominów przemysłowych: centralnego ogrzewania, stołówek, restauracji, piekarń itp. ustalam co 14 dni, natomiast wszelkie inne kominy 1 raz w miesiącu.

Zarządzenie nieniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
w z. L. T.Grzywaczewski
Referentarz

Dział nieurzędowy

Kornobis Stanisław unieważnia kartę R. K. U. Koszalin, majątek Drozdowo, powiat Kołobrzeg.

Błoński Michał zamieszkały Szczecin, Jagiellońska 14 unieważnia skradziony odcinek zameldowania i kartę RKU wystawioną w Lublinie.

Unieważniam zagubioną kartę rejestracyjną RKU Warszawa na nazwisko Iwanowicz Eugeniusz, ur. 24. VI. 1919 r.

Unieważniam zagubione zaświadczenie rejestracyjne wystawione przez RKU Katowice i samochodowe prawo jazdy, wystawione przez WUS Katowice na nazwisko Jabłoński Stefan.

Unieważniam zagubioną rejestrację wojskową RKU Przemyśl na nazwisko Daneliszyn Michał.

Unieważniam zagubioną książeczkę wojskową wydaną przez RKU Szczecin na nazwisko Stefana Głogowskiego.

Unieważniam dokumenty, które zostały skradzione: karta repatracyjna, zaświadczenie demobilizacyjne, zaświadczenie RKU Szczecin, dowód zatrudnienia, odcinek zameldowania. Dokumenty na nazwisko Kita Tadeusz.

Unieważniam zagubioną książeczkę wojskową wydaną przez RKU Koszalin na nazwisko Dudzis Jan, Gniazdowo, pow. Koszalin

---

Unieważniam skradzione dokumenty kartę rybacką Nr 92, nominację na kuter „Wol 65“, na łódź motorową „Wol 26“, na łódź wiosłową „Wol 44, legitymację Związku Morskich Rybaków kartę rejestracyjną RKU, odcinek zameldowania na nazwisko Wensko Piotr.

Unieważniam kartę rejestracyjną wydaną przez RKU Brodnica Alfons Kruszewski.

Unieważniam skradzioną książeczkę wojskową RKU Wilno na nazwskio Urynowicz Michał.

Unieważniam zagubioną kartę rejestracyjną RKU wydaną w Skierniewicach na nazwisko Koźbiał Edward.

Unieważniam zagubione zaświadczenie rejestracyjne RKU wydane Brzesko ad Tarnów na nazwisko Pajon Józef.

Unieważniam zagubioną kartę rejestracyjną RKU Rzeszów na nazwisko Grochala Józef.

Unieważniam kartę rejestracyjną RKU Szczecin nazwisko Kowalski Jan.

Unieważniam zagubioną kartę rejestracyjną RKU Szczecin Nr 10727-20644/II 17, kartę rowerową Nr 2475 na nazwisko Krzyżostaniak Józef Szczecin.

Unieważniam zagubione zaświadczenie RKU na nazwisko Jakubczyk Mieczysław.

Unieważniam zagubione 7. 9. 1947 r. w Darłowie pow. Sławno dokumentv: prawo jazdy III klasy nr 794, legitymację ZZT na nazwisko Dworak Jan ur. 17. V. 1925 r.

Zagubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki Stoewer Nr 82438, Nr silnika 2727 na nazwisko Szymański Zygmunt unieważnia się.

Unieważniam zagubione I zaświadczenie o demobilizacji RKU Szczecin, Kowalski Mieczysław.

Unieważniam zagubioną kartę rejestracyjną RKU wydaną w Szczecinie na nazwisko Diner Roris.

Unieważnia się zagubioną kartę ewidencyjną samochodu ciężarowego Nr C. 51741. Powiatowa Spółdzielnia w Złotowie.

Unieważnia się zagubioną kartę rejestracyjną A — 70055 wystawioną przez Urząd Wojewódzki Szczeciński na samochód ciężarowy marki G.M.C. Nr podwozia C.C.K.W. 353305325 A 2. Nr silnika 270474442. Karta wystawiona na Zarząd Miejski m. Szczecina.

Unieważniam zagubioną kartę rejestracyjną RKU Nr 1251 na nazwisko Jan Kałłas, Szczecin.

Unieważniam zagubione pozwolenie Nr 19 na handel przetworami Monopolu Spirytusowego wydanego Powiatowej Spódzielni Rolniczo-Handlowej w Szczecinku, przez Urząd Akcyz i Monopoli w Wałczu.

Unieważniam zagubioną książeczkę wojskową Seria A. 0206356 P. Nr 043 wydaną przez RKU Szczecinek na nazwisko Zajączkowski Stanisław.

Państwowy Urząd Repatriacyjny w Szczecinie unieważnia zagubioną kartę ewidencyjną C-80494 samochodu ciężarowego Ford Nr silnika 3G. 10032F wydaną przez Państwowy Urząd Samochodowy RP.

Unieważniam zagubioną kartę RKU wydaną Piotrków Trybunalski na nazwisko Worpus Teofil Koszalin.

Unieważniam zagubioną kartę RKU na nazwisko Szustakiewicz Aleksander wydaną w Piotrkowie.

Unieważniam książkę wojskową RKU Szczecin, prawo jazdy, odcinek zameldowania, świadectwo ślusarsko - mechaniczne na nazwisko Pilus Kazimierz, Świnoujście.

Zgłaszam zagubione dokumenty 1. Karta RKU wydana w Bielsku, 2. dowód osobisty wydany w Zabrzegu pow. Bielsko, 3. odcinek zameldowania wydany przez gm. Radziszewo na nazwskio Filapek Alojzy, Radziszewo.

Administracja Szczecińskiego Dziennika Wojewódzkiego podaje do wiadomości, że prenumeratę za Dziennik pobiera się w zależności od ceny poszczególnych numerów czasopisma. Stała opłata miesięczna czy też kwartalna nie została ustalona.

Wszelkie przeto wpływy na prenumeratę uważane są jako zaliczkowe wpłaty.

Należność za Dzienniki oraz ogłoszena wpłacać należy na terenie Województwa Szczecińskiego w kasach Urzędów Skarbowych na Dział II § 7 dochodów Min. Ziem Odzyskanych.

Adres Redakcji: Urząd Wojewódzki w Szczecinie, Wały Chrobrego 4, II piętro, pokój 117 — Kierownik Oddziału Organizacyjnego.

Adres Administracji: Urząd Wojewódzki, parter, Wydział Budżetowo-Gospodarczy tel. wewn. 389.

Redakcja i administracja czynne są w dnie powszednie od 8 do 15, w soboty do 13.

Ogłoszenia od osób prywatnych przyjmuje Administracja tylko takie, które wynikają ze stosunków do władz państwowych i samorządowych względnie instytucji społecznych i użyteczności publicznej.

Opłata za ogłoszenia urzędów państwowych i samorządowych: cała strona 3000 zł, ½ strony 1500 zł. — Cena normalna ogłoszeń: cała strona 5000 zł, ½ strony 3000 zł. Drobne ogłoszenia w dziale ogłoszeń 10 zł za wyraz. — Najmniejsze w tym dziale ogłoszenie 100 zł. — Cena niniejszego pojedyńczego numeru 50 zł.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Szczecinie X-06453